

GUMMIHUVUDET

av Andreas Kärngård

*Denna berättelse är skriven av mig, ovanstående, och alla rättigheter tillhör densamme.
Nyttjande utan mitt godkännande är ej tillåtet.*

www.karngard.se

Förord

Gummihuvudet är ännu en av alla dessa berättelser i formatet "flash-fiction", eller som man säger på svenska; kortprosa. Den här nätta historien föddes som så många andra när jag var ute och gick på Järvafältet här i närheten där jag bor.

Jag hoppas det regnar utanför ditt fönster - utanför mina regnar det för jämnan.

- Barkarby, Stockholm. 17 mars 2021

En gång för många herrans år sedan åkte jag och hälsade på min bror nere vid Smålandsstenar. Min ankomst var några dagar innan han fått ledigt från sitt arbete och därför fick jag under de första dagarna fördriva tiden på egen hand. Inte långt från min brors radhus låg ett naturreservat. Eftersom jag älskar att ströva i skogar föll det sig därför naturligt att jag begav mig dit för att promenera.

En knapp timme in på min vandring får jag se en stor hund en bit fram på stigen. Jag är inte hundrädd av mig men hunden är stor och man bör alltid vara varsam när man möter okända djur, och jag stannar därför till. Plötsligt ser jag hur hunden kör ned huvudet i vegetationen vid sidan av stigen. När den sedan lyfter på huvudet har jag svårt att tro vad det är jag ser; det hunden har mellan käftarna är ingenting annat än ett jävla människohuvud!

Scenen är som tagen ur en skräckfilm, min hud knottras och jag ryggar instinktivt tillbaka. Blonda hårtestar med något mörkt hänger ned från det sargade huvudet. Hunden ruskar häftigt på huvudet och det tovigga håret slänger fram och tillbaka.

Plötsligt står någon, som bara kan vara hundens ägare, en bit fram på stigen. Jag vet inte var han kom ifrån, och just då vill jag inget hellre än att springa därifrån - men det är för sent, våra blickar har redan kopplat.

Ett leende blixtrar förbi över hans ansikte och jag hör honom säga någonting, men inte vad. Fortsättningen hör jag:

“...och jag köpte det på Buttericks. Gummi, men visst fan ser det naturtroget ut?”

Jag skrattar till när jag känner verkligheten återvända, och i den stunden måste jag ha blinkat för därefter är de borta - både ägaren och hunden. De tyckts ha återgått till växtligheten inne bland träden och buskarna. Jag står stilla så där i några sekunder och låter det sjunka in; vad jag sett och orden han sagt. Jag minns hur skönt det kändes när jag insåg att huvudet inte varit ett riktigt. Men varför man köper ett verklighetstroget gummihuvud till sin hund för att ha och leka med i skogen var ingenting jag tänkte på där och då.

Kort därpå fortsatte jag med mitt. Jag vill minnas att jag nämnde incidenten för min bror och att vi skrattade åt det hela. De kommande dagarna tillsammans med min bror blev fina och så reste jag åter hem.

En dag en tid senare råkar jag ha vägarna förbi just Buttericks. Ovan beskrivna minne flyter då upp till mitt medvetande och där och då bestämmer jag mig för att passa på att gå in i butiken. För att jag är nyfiken på vad de har förmodar jag. Väl där inne går jag ned för trapporna till bottenvåningen där man förvarar kostymkläder och masker.

Framför mig, bakom disken står ett butiksbiträde - en kvinna i fyrtioårsåldern - jag kliver fram och ursäktar mig. Jag berättar att jag skulle vilja titta på ett sådant där naturtroget människohuvud i gummi som jag hört att de skall ha. Kvinnan pekar på några masker som hänger bakom henne och frågar om det är dem jag menar, men jag förklarar att det jag söker är ett helt huvud - ingen mask. Hon tittar oförståendes på mig och förklarar att de inte har något sådant, inte heller har de haft något.

Tydligt måste jag sett blek ut för hon upprepar vad hon sagt. Jag ursäktar mig, mumlar något och går ut ur butiken.

Jag tvingar mig att tro att mannen i skogen köpt gummihuvudet i någon annan butik - för alternativet vill jag inte ens tänka på.